

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 67 PŽ-3586/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Vukelića, predsjednika vijeća, Davora Pustijanca, suca izvjestitelja i Ivane Mlinarić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja RALOX s.p.a. iz Italije, Frosinone, Via Lecce 31, kojeg zastupa punomoćnik Matej Klaričić, odvjetnik iz Zagreba, Strossmayerov trg 7, protiv tuženika Stečajna masa iza ISTRALUMINIJ d.o.o., u stečaju, OIB 76326076177, Rijeka, Trg Sv. Barbare 1, radi isplate iznosa od 111.787,40 EUR, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-979/2011-66 od 14. ožujka 2013. i rješenja Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Pu P-709/2015-87 od 13. ožujka 2017., u sjednici vijeća održanoj 6. listopada 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-979/2011-66 od 14. ožujka 2013. u dijelu točke I. njene izreke kojim je održan na snazi plati nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Željke Picukarić iz Zagreba poslovni broj Ovr-898/09 od 1. srpnja 2009. za iznos od 111.787,40 EUR sa zakonskom zateznom kamatom na iznos od 20.310,43 EUR od 18. kolovoza 2007., na iznos od 17.173,79 EUR od 29. kolovoza 2007., na iznos od 1.233,42 EUR od 10. listopada 2007., na iznos od 1.574,72 EUR od 20. listopada 2007., na iznos od 26.095,36 EUR od 28. studenoga 2007. i na iznos od 45.399,68 EUR od 28. veljače 2008. po stopi propisanoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. po stopi koja se utvrđuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena do isplate, kao i za trošak ovršnog postupka od 16.030,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od 2. srpnja 2009. do isplate, kao i u dijelu točke II. njene izreke kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak od 108.875,00 kn.

riješio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Pu P-709/2015-87 od 13. ožujka 2017.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-979/2011-66 od 14. ožujka 2013. održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Željke Picukarić iz Zagreba, poslovni broj Ovr-898/09 od 1. srpnja 2009. kojim je tuženiku naloženo da tužitelju isplati iznos od 111.787,40 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dospeljeća svakog pojedinog iznosa označenog u točki I. izreke te presude do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. prema stopi koja se utvrđuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena pa do isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove ovršnog postupka od 16.030,80 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od 2. srpnja 2009. do isplate, dok je u preostalom dijelu za 378,20 kn zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovršnog postupka odbijen kao neosnovan (točka I. izreke) te je naloženo tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka od 108.875,00 kn, dok je u preostalom dijelu za 15.505,91 kn, zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška odbijen kao neosnovan.

2. Rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Pu P-709/2015-87 od 13. ožujka 2017. nastavljeno je postupanje u ovom predmetu (točka I. izreke), pozvan je stečajni upravitelj da preuzme postupak (točka II. izreke) i određeno je da će se po pravomoćnosti tog rješenja predmet dostaviti Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske radi odlučivanja po žalbi protiv presude (točka III. izreke).

3. Protiv ove presude žalbu je podnio tuženik, a u smislu odredbe članka 365. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19) uzeto je da presudu pobija u dijelu u kojem nije uspio u sporu (dio točke I. njene izreke kojim je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi sa zakonskom zateznom kamatom i za trošak ovršnog postupka i dio točke II. izreke kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak). Presudu pobija zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud prihvati žalbu i ukine pobijanu presudu te predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

4. Protiv rješenja Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Pu P-709/2015-87 od 13. ožujka 2017. žalbu je podnio tuženik koji predlaže da ovaj sud ukine pobijanu presudu i odbaci tužbu i obveže tužitelja na snošenje parničnog troška.

5. Odgovor na žalbu tuženika podnio je tužitelj predlažući da ovaj sud odbije tužnikovu žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

6. Žalbe nisu osnovane.

7. Ispitavši pobijanu presudu i rješenje na temelju članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 – pročišćeni tekst i 25/13) u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da su pobijana presuda i rješenje pravilni i na zakonu osnovani.

8. U obrazloženju rješenja Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj Pu P-709/2015-87 od 13. ožujka 2017. prvostupanjski sud je utvrdio kako je rješenjem tog suda poslovni broj P-709/2015-84 od 12. prosinca 2016. utvrđen prekid postupka te je na prijedlog tužitelja na temelju odredbe članka 215. stavka 1. Zakona o parničnom postupku donio pobijano rješenje.

9. Tuženik u žalbi protiv tog rješenja u bitnome navodi kako ne postoje procesne pretpostavke za nastavak postupka jer je pretpostavka ostvarenja tražbine u stečajnom postupku da je dužnik sudjelovao u postupku predstečajne nagode, a dužnik ne može biti odgovoran za obveze prema vjerovnicima koje prelaze iznos utvrđen predstečajnom nagodbom jer bi na taj način bili u povoljnijem položaju.

10. Uvidom u podatke iz sudskog registara dostupne na Internetskoj stranici za društvo Istra Aluminij d.o.o. u stečaju, Lupoglav, ovaj sud je utvrdio da je rješenjem Financijske agencije, Regionalni centar Zagreb, Klasa: UP - I/110/07/14-01/6687, Ur.br.: 04-06-14-6687-24 od 28. srpnja 2014. otvoren postupak predstečajne nagodbe nad tuženikom kao dužnikom.

11. Budući da je glavna rasprava zaključena i prvostupanjska presuda u ovom predmetu donesena prije (14. ožujka 2013.) nego što je otvoren postupak predstečajne nagodbe nad tuženikom (28. srpnja 2014.), radi se o činjenicama koje nisu obuhvaćene pravomoćnošću odluke u predmetu Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-979/2011-66 od 14. ožujka 2013.

12. Zbog toga, činjenice koje u žalbi navodi tuženik nemaju utjecaja na presudu u predmetnom sporu ni na nastavak postupka po žalbi protiv te presude, te je na temelju odredbe članka 380. točke 2. Zakona o parničnom postupku valjalo riješiti kao u izreci ovog rješenja.

13. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za isplatu kupoprodajne cijene isporučenih aluminijskih profila od 111.787,40 EUR.

14. U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud je utvrdio da su se stranke na ročištu održanom 28. ožujka 2012. suglasile da se u ovom predmetu primjenjuje hrvatsko pravo kao isključivo mjerodavno te je na odnose stranaka primijenio odredbe Zakona o obveznim odnosima.

14.1. Prvostupanjski sud je utvrdio kako je tuženik naručio i primio predmetnu robu, a iz tuženikove dokumentacije je vidljivo da tuženik nije priznao račune tužitelja broj 528/1317 i 1546, niti ih uveo u svoje poslovne knjige, a ni vratio tužitelju te nije dostavio obrazloženje zbog čega to nije učinio.

14.2. U odnosu na tuženikove prigovore da je tužitelj obavijestio o nedostacima robe, prvostupanjski sud je ocijenio kako iz iskaza svjedoka nije moguće utvrditi na koju isporuku robe se odnose reklamacije od 22. kolovoza 2006. i 9. ožujka 2007., a u odnosu na reklamacije koje su njemu dostavile treće osobe da nije moguće utvrditi radi li se o materijalu koji je tuženik nabavio od tužitelja ili od nekog drugog dobavljača.

14.3. Osim toga, utvrđeno je tuženik robu koju je primao od tužitelja, u pravilu nije odmah pregledao, jer ju je u pravilu slao direktno svojim kupcima, koji bi tek nakon što bi robu obrađivali utvrdili određene nedostatke, reklamirali ih tuženiku, da bi ovaj potom o nedostacima obavijestio tužitelja, a tijekom postupka tuženik nije dokazao da je tužitelju bila poznata ili da mu je morala biti poznata mogućnost da tuženik otprema dalje robu kupljenu od tužitelja bez njezina prethodnog pregleda, niti je to moguće zaključiti iz iskaza zakonskih zastupnika tužitelja.

14.4. Prvostupanjski sud je, nadalje, utvrdio kako se radilo u pravilu o vidljivim nedostacima robe, a tuženik nije dokazao da je nedostatke reklamirao tužitelju odmah, ali čak i da se radilo o skrivenim nedostacima tuženik je odmah trebao obavijestiti tužitelja o takvim nedostacima. Zbog toga je prvostupanjski sud prihvatio tužbeni zahtjev.

15. Tuženik u žalbi u bitnome navodi kako je sporno na koji način je tužitelj namirivao račune koje je naplatio iz mjenice u iznosu od 100.000,00 EUR i postavlja pitanje na koji način tuženik može dokazati da je tužitelj svjesno nenamjenski iskoristio sredstva iz mjenice te da tužitelj nije dao obrazloženje zašto je iz naplaćene mjenice samo djelomično zatvorio račune broj 879 i 880 od 18. lipnja 2007., te račune broj 969., 972., 973. i 974. od 29. lipnja 2007. kao i račune broj 1178 od 10. kolovoza 2007. i 1227 od 20. rujna 2007. Navodi da je više puta bezuspješno od tužitelja tražio da mu pojasni koje je račune zatvorio iz naplaćene mjenice te je očigledno da je tužitelj iz naplaćene mjenice zatvorio i račune za koje nije bilo osnove i koji nisu vezani za isporučenu robu te je tužitelj trebao dokazati da se naplata iz mjenice odnosi na isporučenu robu, a ne tuženik. Smatra da je prvostupanjski sud trebao pribaviti izliste telefonskih razgovora između tužitelja i tuženika jer se usporedbom tih razgovora i dokumentacije koja je uslijedila može zaključiti nakon koje isporuke i u kojem roku je tuženik reklamirao primljenu robu. Navodi i da iz iskaza tuženikovog zastupnika po zakonu može nedvosmisleno zaključiti da se radilo o specijalnim aluminijskim profilima koji se su u to vrijeme mogli nabaviti jedino kod tužitelja. Smatra i da prvostupanjski sud nije mogao na iznos izražen u eurima dosuditi tužitelju zakonske zatezne kamate koje teku na domaću valutu.

16. Tužitelj u odgovoru na žalbu u bitnome navodi da tuženik nije priložio nikakvu reklamaciju loše kvalitete robe osim dopisa od 22. kolovoza 2006. i 9. ožujka 2007. koji se u odnosu na cjelokupnu tražbinu tužitelja odnos na 0,028% predmetnog potraživanja te je nelogično da tuženik nije reklamacije uputio sredstvima redovnog komuniciranja i poslovanja mailom, faxom ili sl. nego se tek na posljednjem ročištu poziva na bezuspješno kontaktiranje tužitelja telefonom. Ističe da su stranke na

ročištu 28. ožujka 2011. ugovorile primjenu hrvatskog prava kao mjerodavnog te je prvostupanjski sud ispravno dosudio tužitelju i zakonsku zateznu kamatu.

17. U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice ni predlagati novi dokazi osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (članak 352. stavak 1. Zakona o parničnom postupku). Zbog toga sud nije uzeo u razmatranje činjenične navode o djelomičnom podmirenju računa iz naplaćene mjenice i o tome da je tužitelj iz mjenice naplatio i račune koji nisu vezani za isporučenu robu, koje je tuženik prvi put iznio u žalbenom postupku. Naime, ove činjenice su istaknute radi osporavanja visine tužbenog zahtjeva, ali ne i radi utvrđenja bitne povrede odredaba parničnog postupka.

18. Suprotno žalbenim navodima i prema shvaćanju ovog suda, čak i da je izveden dokaz pribavljanjem izlista telefonskih razgovora, činjenica da je telefonski razgovor obavljen između poslovnih partnera nije dovoljna za utvrđenje sadržaja takvog razgovora i da je tuženik u takvom razgovoru reklamirao kvalitetu isporučene robe. Zbog toga, ovaj sud prihvaća obrazloženje prvostupanjskog suda o tome zbog čega nije izveo dokaz pribavljanjem popisa uspostavljenih telefonskih poziva između stranaka.

19. Također, prvostupanjski sud je neposredno saslušao svjedoke i osobe ovlaštene za zastupanje stranaka i na temelju svojih neposrednih čulnih zapažanja ocijenio prirodu i sadržaj njihovih proturječnih iskaza, o čemu je u obrazloženju iznio valjane razloge. Zbog prirode neposredno izvedenih dokaza, sud koji ih izvodi može ih najbolje i ocijeniti. Tuženik, žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost ocjene izvedenih neposrednih dokaza, a ni obrazloženje pobijane presude nije proturječno sadržaju isprava o tim izvedenim dokazima.

20. Prvostupanjski sud je utvrdio kako su stranke dogovorile primjenu hrvatskog mjerodavnog prava za reguliranje njihovih međusobnih odnosa i na odnose stranaka primijenio odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), a takav dogovor i primjenu hrvatskih materijalnih propisa tuženik u žalbi niti ne osporava.

21. Stoga je na pravilno utvrđenu činjenicu da tuženik nije odmah reklamirao tužitelju nedostatke primljene robe, prvostupanjski sud utvrdio kako je tuženik izgubio eventualna prava koja mu pripadaju po osnovi odgovornosti prodavatelja za nedostatke stvari i odbio tuženikove prigovore primijenivši odredbe članka 401. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima kojim je propisano da je kupac dužan primljenu stvar na uobičajeni način pregledati ili je dati na pregled, čim je to prema redovitom tijeku stvari moguće, i o vidljivim nedostacima obavijestiti prodavatelja kod trgovačkog ugovora bez odgađanja, inače gubi pravo koje mu po toj osnovi pripada.

22. Neosnovano tuženik smatra da prvostupanjski sud nije mogao na iznos izražen u eurima dosuditi tužitelju zakonske zatezne kamate koje teku na domaću valutu. Naime, odredba članka 22. stavka 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08) propisuje da se odredbe tog Zakona o kamatama primjenjuju na novčanu obvezu neovisno o valuti u kojoj je izražena.

Primjena ove odredbe nije odgođena, pa je stupila na snagu 1. siječnja 2006. i primjenjuje se u ovom sporu.

23. Stoga je, u konkretnom slučaju, tužitelj mogao zahtijevati zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnice u stranoj valuti na temelju odredbe članka 22. stavka 4. Zakona o obveznim odnosima od 1. siječnja 2006. Stoga je prvostupanjski sud pravilno u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelju dosudio zakonsku zateznu kamatu koja vrijedi za odnose iz trgovačkih ugovora za razdoblje od 1. siječnja 2008. u skladu s člankom 29. stavkom 2. Zakona o obveznim odnosima.

24. Isto tako, odluka prvostupanjskog suda o parničnom trošku je pravilna, obrazložena i u skladu s odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku, a tuženik u žalbi posebno ni ne iznosi razloge zbog kojih osporava odluku o parničnom trošku sadržanu u pobijanoj presudi.

25. Slijedom svega navedenog, razlozima svoje žalbe, žalitelj nije doveo u sumnju pravilnost pobijane presude, pa je valjalo na temelju odredbe članka 368. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, presudom odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Zagreb, 6. listopada 2021.

Predsjednik vijeća
Mario Vukelić

Broj zapisa: **eb300-72b1c**

Kontrolni broj: **0e1f0-5a984-79b7c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARIO VUKELIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.